

แสง ตะวัน ส่อง ผ่าน เมฆ

อัคร
เจ้า
แห่ง
เงา

阅文集团

ดงเทียนเดอะหลิวเยี่ย 冬天的柳叶 เทียน

Honey Toast แปลา

คำนำ

เดินทางร่วมกันมาถึงเล่ม 9 เช่นนี้แล้ว คงไม่ต้องพูดให้มากความอีกแน่นอนว่าเราจะเดินต่อไปด้วยกันจนถึงเล่ม 10 แล้ว และแม้จะเล่าเรื่องราวต่างๆ ระหว่าง 'เจี้ยวเจา' กับ 'เซ้าหมิงยวน' มากมาย แต่นักเขียนมากฝีมืออย่าง 'ตงเทียนเตอะหลิวเย่' ก็ไม่ทำให้เราผิดหวังเลยจริงๆ เพราะในเล่ม 9 ที่เป็นเล่มรองสุดท้ายนี้ก็ยังคงน่าติดตาม สนุกสนานและมีสิ่งให้ตราตรึงใจได้เช่นเดิม

โดยในเล่มนี้เจี้ยวเจารู้ว่าเจียงหยวนเจากำลังเตือนนางเรื่องกงอ่องนางจึงขอเข้าไปเยี่ยมเซ้าหมิงยวนทันที และในตอนนี้อะไรๆ ก็มีฉากประทับใจขึ้นๆ ในคุก ที่ถ้าอยากทราบว่าเป็นอะไรนั้นต้องรอติดตามเลยคะ จากนั้นเซ้าหมิงยวนก็ขอให้เจี้ยวเจาไปเยี่ยมพวกจิ้งอันโหว ให้นางได้ทำหน้าที่ว่าที่ลูกสะใภ้อย่างดีเยี่ยม ด้านหลี่เจี้ยวถึงออกมาจากจวนสกุลหลี่แล้ว แต่ความร้ายกาจยังคงไม่จบสิ้น นางเสนอให้รู่ยอ่องเชิญเจี้ยวเจามารักษากงอ่อง ด้วยคิดว่าอย่างไรอีกฝ่ายก็ไม่มีทางรักษาได้ ซึ่งแน่นอนว่าเจี้ยวเจาไม่มีทางปฏิเสธคำเชิญนี้เพราะนางเองก็ต้องการเอาคืนกงอ่องที่คิดร้ายต่อเซ้าหมิงยวนเช่นกัน ฝ่ายหลันซานอาศัยเรื่องทางกงอ่องนี้โหมกระพือไฟต่อหน้าฮ่องเต้ เป็นเหตุให้ฮ่องเต้หึงคังตกอยู่ในภาวะขัดแย้งในใจอย่างหนักหน่วง กวนจวินโหวเป็นทายาทของขุนนางกบฏ ลากตัวออกไปตัดหัวถึงจะสนใจเขา แต่ว่ากวนจวินโหวผู้นี้เป็นดังทางรอดเดียวของแวนแคว้นเป็นกำแพงแก้วปกป้องปวงประชาและบัลลังก์ของเขาเอง เช่นนี้แล้วทุกคนจะตัดสินใจอย่างไรกันบ้าง ติดตามได้ในห้วงเวลานี้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"เงาเงา ข้าคิดถึงเจ้า" ชายหนุ่มเออคางเกยเรือนผมสลวย
กลางกระหม่อมนาง กล่าวรำพึงเสียงต่ำๆ

เฉียวเจาสั่นสะท้านไปทั้งร่าง จากนั้นไม่ขยับเขยื้อนแล้ว

จุมพิตแผ่วเบาแตะลงบนหน้าผาก ระวังมาตามปลายคิ้วแล้ว
ไถ่ลงมาที่ข้างแก้ม สุดท้ายประกบปิดกลีบปากนุ่มนวลของนาง

ริมฝีปากของเขาเย็นเฉียบราวกับยังแผ่ประกายไอนาวเย็นจาก
แดนเหนือ แต่กลับทำให้ความคิดจิตใจของนางเคลิบเคลิ้มมีนเมา
ประหนึ่งได้ดื่มเมรัยหวานล้ำ

แนะนำตัวละคร

- * เดียวเจา รักใคร่และต้องการอยู่เคียงข้างเซ้าหมิงยวน ตลอดไป ความสามารถเป็นที่ชื่นชมในหมู่สตรีวัยเดียวกัน ทว่ากลับมีข่าวคราวเสียหายให้เป็นที่ขุบขิบนินทาอยู่บ่อยๆ
- * เซ้าหมิงยวน บารุ่ผู้รักใคร่เดียวเจาหมดทั้งหัวใจ ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้แต่งงานเป็นภรรยาไวขึ้น เชี่ยวชาญการศึก และใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ปรารถนาเก่งมาก
- * หลี่กวงซู นายท่านรองแห่งจวนตะวันตกของสกุลหลี่ มีศักดิ์เป็นอาของหลี่เจา ถูกส่งตัวไปเป็นขุนนางต่างเมื่อนานหลายปี มีภรรยาเอกคือหลิวซือ และมีบุตรสาวกับนางสองคน
- * รุ่ยอ่อง องค์ชายห้า เป็นพระโอรสของฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน เพิ่งแต่งหลี่เจียวเข้าวังได้ไม่นาน ร่างกายอ่อนแอ เรือนกายจึงผอมบางกว่ามู่อ่องอยู่มาก
- * เดียวหวาน น้องสาวต่างมารดาของเดียวเจากับเฉียวโม หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก ยังไม่สลัดคราบวัยเยาว์ หวงพีใหญ่กับพี่เขยมาก

666

เจี๋ยวจาได้ยีนคำกล่าวของเจี๋ยงหยวนเฉาแล้วสะดุดใจเล็กน้อย
เหตุผลนี้ฟังดูไม่เลวแต่ไม่หนักแน่นพอจะโน้มน้าวใจนางได้
เมื่อนึกไปถึงเรื่องที่ได้รู้จากปากของกงอ๋องแห่งซีเจียงในวันนี้
ดูเหมือนนางจะเข้าใจได้เลาๆ แล้ว

เจี๋ยงหยวนเฉาอาจจะรู้เรื่องนางรำ เช่นนั้นเขาพูดกับนางอย่างนี้
เป็นการเตือนนางใช่หรือไม่

"เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณได้เท่าเจี๋ยงมาก" เจี๋ยวจายอบกายพร้อมกล่าวว่า
กับเขาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ข้าอยากไปพบกวนจวินไหวสักหน่อย หวังว่า
ได้เท่าเจี๋ยงจะเปิดทางสะดวกให้ด้วย"

เจี๋ยงหยวนเฉาเพ่งมองเจี๋ยวจาในอริยาบถย่อเข้าน้อยๆ แล้วลอบ
ทอดถอนใจเอือกหนึ่ง

วันนั้นตอนเขาเห็นนางรำที่ประพิมพ์ประพายคล้ายกับคุณหนูเจี๋ยว

ท้องฟ้ามืดครึ้มและไม่ได้อยู่ในระยะใกล้ๆ แต่เขาอาศัยท่าทางย่อเข่า
คำนับของสตรีนางนั้นก็จับได้ทันทีว่านางมิใช่คุณหนูเฉียว

ขณะนี้พอเป็นคุณหนูเฉียวทำท่าย่อเข่าแบบเดียวกัน กลับเผยให้เห็น
ถึงความไม่มีหระและไ้วตัวที่ฝังอยู่ในแก่นแท้อยู่หลายส่วนไม่ว่าอย่างไร
เขาก็ไม่มีทางจำผิด

เขาคิดว่าต่อให้คนตรงหน้าเปลี่ยนแปลงรูปโฉมไปสักกี่ครั้ง เขาก็
จดจำนางได้เสมอ

"ตามข้ามาสิ"

เจียงหยวนเจาผงกศีรษะเล็กน้อยก่อนก้าวขาออกเดินนำหน้าไป
ตรงทางเข้าคุก เขาหยุดที่หน้าประตูแล้วเอ่ยสั่งผู้ใต้บังคับบัญชา
"พาคุณหนูหนีเข้าไปและพาออกมาอย่างปลอดภัย หากเกิดข้อผิดพลาดใด
เจ้าต้องรับผิดชอบผู้เดียว!"

เฉียวเจาองเขาปราดหนึ่ง นางพยักหน้าน้อยๆ เป็นเชิงขอบคุณ
ถึงค่อยเดินตามองครักษ์จินหลินเข้าสู่คุก

อากาศเริ่มอบอุ่นขึ้นแล้ว แต่ในคุกยังเย็นเยือกขึ้นและดังเก๋ารวกับ
ว่าในนี้เป็นกลางฤดูหนาวที่ชวนให้หูดหู่ซึ่มเซาซั่วนาตาปี ไม่เคยมีฤดู
ใบไม้ผลิหรือฤดูร้อนแต่อย่างใด

อยู่ในสถานที่พรศนี้นานๆ ถึงเป็นคนปกติก็ลัมปวยได้ เฉียวเจา
คิดคำนึงว่าถึงแม้พิเซไเอเย็นในตัวเขาหึงยวนจะถูกขับออกหมดไปก่อน
หน้านี้อแล้ว แต่ยามพบกับกระโศกความเย็น ร่างกายเขาจะซึ่มซั่มมันไ้วได้เร็ว
กว่าคนทั่วไปเพราะคุ้นเคยกับสภาพโดยรอบเช่นนี้ ส่งผลให้พิเซไเอเย็น
ภายนอกเข้าแทรกได้ง่ายขึ้น นางก็เริ่มเป็นห่วงอย่างห้ามไม่อยู่

"ท่านโหว คุณหนูหลี่มาเยี่ยมท่านขอรับ" องครักษ์จินหลินเรียกขาน

คำหนึ่ง เขานึกถึงว่าเจียงหยวนเฉาให้ความสำคัญกับเฉียวเจาแล้วแสดง
ท่าทีสุภาพเกรงใจมากขึ้นหลายส่วน ก่อนจะยืนรออยู่ห่างๆ อย่างรู้กาลเทศะ
เซ้าหมิงยวนหมุนกายมามองนางจากไกลๆ อึดใจหนึ่ง มิได้เดินไปหา
ทันที

เฉียวเจาเห็นแล้วนึกขึ้น อ้าปากส่งเสียงเรียก "ถึงเฉวียน"

ลุ่มเสียงของเด็กสาวนุ่มนวลอ่อนหวาน เซ้าหมิงยวนรีบสาวเท้าเร็วๆ
หลายก้าวไปตรงหน้าลูกกรง ดวงหน้าหล่อเหลากระจ่างตาได้แสงไฟสลัวๆ
แลดูโดดเด่นยิ่งขึ้น "เจาเจา"

"ยืนมือมา"

เขานิ่งซึ้งไป

นางยืนมือผ่านลูกกรงเข้าไป พลังพูดเอ็ดเขา "มัวยืนที่อยู่ออยู่ด้วยเหตุใด"
ชายหนุ่มยืนมือมา แต่จุกคิดอะไรบางอย่างขึ้นได้ก็หัดมือกลับไป
เซ็ดๆ กับเสื้อถึงยื่นออกไปอีกครั้ง

มือขาวเรียวเล็กของเด็กสาวกลับวางแตะลงบนข้อมือเขา

ท่านแม่ทัพเก้อกระดากไปทันใด มิใช่จะจับมือกันอย่างที่เขาคิด
หรือไม่...

"ยังปกติดี" เฉียวเจาตรวจชีพจรเซ้าหมิงยวนแล้วคลายใจลงได้บ้าง

เขาหงายฝ่ามือกุมมือนางพลาถกล่าวยิ้มๆ "ข้ากินยาตามเวลาอยู่
วันนี้มาเยี่ยมข้าได้อย่างไร"

ตอนที่จิ้งอันโหวบอกชาติกำเนิดที่แท้จริงกับเซ้าหมิงยวน เขากับนาง
ต่างคาดคะเนได้ล่วงหน้าว่าหนนี้คงถึงคราวเคราะห์ต้องโดนคุมขังใน
คุกแล้ว อีกทั้งเพราะหย่งเตาได้ว่าคนที่กระพือไฟอยู่เบื้องหลังน่าจะเป็น
เจียงหยวนเฉา ทั้งคู่จึงตกลงกันไว้ให้เฉียวเจาพยายามอย่ามาที่นี้

เท่าที่จะทำได้เพื่อมิให้เกิดปัญหามากขึ้น

"ข้ากลัวท่านเป็นห่วงนะสิ" เฉียวเจาบอตามตรง

ดวงตาของชายหนุ่มทอดประกายวูบหนึ่ง "เจ้ารู้แล้วหรือ"

นางพยักหน้ายิ้มๆ "รู้แล้ว วันนี้ร่ายอองเชียวเข้าไปตรวจอาการให้คง"

เซ้าหมิงยวนกุมมือนางแน่นๆ ใบหน้าฉายรอยละออยใจ "ข้าอยู่ในนี้ปกป้องเจ้าไม่ได้"

"ถึงเฉวียน อย่าเห็นตนเองเป็นเทพเซียนที่ทำได้ทุกอย่างเลย เช่นนั้นจะเหนื่อยเกินไป"

ในเมืองหลวงแห่งนี้เซ้ามิใช่แม่ทัพเป่ยเจิงผู้กุมอำนาจใหญ่ไว้ในมือ การขึ้นขึ้นตายใครสักคนล้วนสุดแต่ใจของโอรสสวรรค์พระองค์นั้น หากพวกหลันซาน เจียงหยวนเฉา หรือแม้กระทั่งหัวหน้ากองตรวจสอบพิเศษหน่วยขวาเว่ยอู่เสี่ยวจะหาเรื่องเขา ก็มีใช้รับมือได้ง่ายดายปานนั้น จะอย่างไรแม่ทัพจะเข้าเฝ้าฮ่องเต้ก็ไม่สะดวกเท่าคนพวกนี้

เซ้าหมิงยวนยิ้มเยาะตนเอง "นั่นสิ มีเทพเซียนที่ใดกันติดคุกติดตะราง"

เฉียวเจาวิ่งเจียบไปครู่หนึ่ง นางลดลุ่มเสียงลงเอ่ยถาม "ถึงเฉวียน ยังต้องอีกนานเท่าไร..."

เขาป้อนมือนางเบาๆ กล่าวทอดถอนใจ "ราวครึ่งเดือน ต้องได้ข่าวแน่"

"เช่นนั้นท่านอยู่ในนี้ต้องรักษาตัวให้ดี ไม่ต้องเป็นห่วงข้า" นางพูดถึงตรงนี้แล้วคลี่ขี้มวนเผยให้เห็นความน่ารักไร้เดียงสาของเด็กสาวอยู่หลายส่วน "จนถึงตอนนี้ ดูเหมือนคนที่ต่อกรกับข้าล้วนเป็นฝ่ายเสียเปรียบมากกว่า"

เซ้าหมิงยวนกลับยิ้มไม่อยู่ "ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องเป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ นะ"

"รู้แล้ว"

"เงาเงา..."

"หือ?"

"รอข้าออกจากคุก พวกเราแต่งงานกันดีหรือไม่"

เรื่องราวในใต้หล้ายากคาดเดา เกิดในยุคที่กษัตริย์ครองอำนาจสูงสุดและกลียุคใกล้อุบัติเจกนี้ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่วันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร เรื่องไม่คาดฝันจะมาเยือนโดยไม่ทันตั้งตัวเมื่อใด

เทียบกับสิ่งที่ไร้ความแน่นอนเหล่านั้ เขาอยากฉกฉวยวันเวลาในปัจจุบันไว้

ชีวิตนี้เขามีความปรารถนาสูงสุดสองอย่าง หนึ่งคือสั่งสอนพวกต่าจื่อให้ไม่กล้ารุกรานแผ่นดินต้าเหลียงตลอดกาล สองคือตบแต่งเงาเงาเป็นภรรยาอยู่ครองคู่กันจนแก่เฒ่าผมหงอกขาว

"ตกลง" เฉียวเจาตอบโดยปราศจากความลังเล

ถ้าพูดว่เมื่อแรกนางยังไม่เต็มใจยอมรับ แต่หลังจากทั้งสองใกล้ชิดกันในช่วงที่ผ่านมานี้ ความรู้สึกขัดแย้งหวั่นหวาดในจิตใจเหล่านั้ไม่หลงเหลืออยู่แล้ว

การออกเรือนไปอยู่กับเขา นางมิได้สูญเสียอิสรภาพ แต่เพราะมีเขาสนับสนุน นางกลับได้รับอิสรเสรีมากกว่าเดิม

ฝ่ายเซ่าหมิงยวณงงงันไปแล้ว "อะไรนะ"

เขาแอบหยิกต้นขาตนเองทีหนึ่ง

เงาเงาตอบตกลงทันทีเช่นนี้ ข้าต้องหลุดไปเองแน่ๆ เลยกระมัง

โอ้ย...เจ็บ!

พอเห็นชายหนุ่มได้ยินนางตอบตกลงแล้วทำหน้าแบ่ เฉียวเจาก็งงัน

ไปเหมือนกัน

ทั้งที่เขาขอแต่งงานกับนาง อีกทั้งตอนนี้นางตอบรับแล้ว เขาทำ
สีหน้าเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร

"ข้าอาจต้องใคร่ครวญใหม่เสียแล้ว" เฉียวเจาแน่นคิ้วกล่าว

"ไม่นะ...ไม่ต้องใคร่ครวญแล้ว!" แม่ทัพเข้าจับมือคู่หมั้นไว้แน่นๆ
ไม่ยอมปล่อย ใบหน้าเฉียวเจาเริ่มกว้าง "ข้าหยิกต้นขาจนเขียวซ้ำแล้ว
ขึ้นเจ้ายังใคร่ครวญอีก ข้าไม่เจ็บตัวเปล่าหรือ"

เฉียวเจามองค้อนเขาวงหนึ่ง "เอละ ข้าสมควรกลับได้แล้ว"

เขาทำท่าอื่นๆ อีกๆ

"ยังมีเรื่องใดหรือ"

"เจาเจา ท่านพ่อข้าอายุมากแล้ว ไม่รู้ว่าอยู่ในคุกร่างกายของท่าน
จะทนทนไหวหรือไม่ เจ้าช่วยไปเยี่ยมท่านแทนข้าทีเถาะ"

กับเจ้าแผ่นดินและอาณาจักรพระราชารัฐ เขาไม่มีสิ่งใดต้องละอายใจ
แม้สักนิด มีเพียงบิดาที่เสี่ยงชีวิตปกป้องเขาตั้งแต่เยาว์วัยจนเติบโตใหญ่กับ
ภรรยาที่เสียไปแล้วได้คืนกลับมา ทั้งสองคือคนที่เขารู้สึกผิดด้วยมากที่สุด

เฉียวเจาพยักหน้าเงิบๆ ก่อนบอกเขาเสียงแผ่วเบาว่า
"ถอนอมตัวด้วย"

จากนั้นนางก็เดินตามองครักษ์จินหลินจากไป

เขาหมิงยวนมองตามเด็กสาวที่ลี้ภัยไปที่หน้าประตูอย่างเหม่อลอย
ครู่หนึ่ง ถึงกลับไปนั่งลงตรงข้างกำแพงห้องซัง เขาถูๆ หน้าแล้วเริ่มยิ้มน้อย
ยิ้มใหญ่กับตนเอง

ติดคุกครั้งเดียวก็ได้ภรรยาคนหนึ่งคน ข้าได้กำไรครั้งใหญ่แล้วจริงๆ

667

ครอบครัวของจิ้งอันโหวโดนกักตัวไว้ในห้องข้างอีกฟากหนึ่ง จิ้งอันโหวกับเซ่าจิ้งยวนอยู่ห้องเดียวกัน

ตอนเจียวเจามองเห็นสองพ่อลูก พบว่าพวกเขา นั่งแยกกันคนละฝั่ง บรรยากาศไม่ปกติอยู่บ้างอย่างเห็นได้ชัด

พอได้ยินว่ามีคนมาเยี่ยม เซ่าจิ้งยวนตาเป็นประกาย แต่พอเห็นว่าเป็นเจียวเจาก็หน้าบึ้งไปทันที เขาถามเสียงกระด้าง "เจ้ามาทำอะไร"

นับแต่เซ่าหมิงยวนกับสตรีสกุลหลี่หมั้นหมายกัน จวนโหวก็เคราะห์ร้ายติดๆ กันเรื่องแล้วเรื่องเล่า นางเป็นตัวกาลกิณีโดยแท้เลยทีเดียว!

"เจ้าลูกเนรคุณ เจ้าพูดจาอันใดกัน" จิ้งอันโหวถลึงตาใส่บุตรชายคนโตอย่างดุตัน แต่เขาเพิ่งพูดจบก็เริ่มส่งเสียงไออย่างรุนแรง

ใบหน้าเซ่าจิ้งยวนกลับไร้แววเป็นห่วงเป็นใยให้เห็นสักกระพริบ เขาเหยียดมุมปากหันหลังเดินไปด้านใน

ความคับแค้นใจที่เขาจึงยวนมีต่อบิดาทวีเพิ่มขึ้นถึงขีดสุด

เขาขบไม่แตกต่างกับดาบมีศถาบรรดาศักดิ์ที่มั่นคงเป็นถึงท่านโหวตี่ๆ ไม่ชอบ กลับปล่อยให้คนทั้งตระกูลต้องเสี่ยงหัวหลุดจากบ่าเพื่อเลี้ยงดูบุตรกำพร้าของขุนนางกบฏผู้หนึ่ง

เขายังไม่อาจเข้าใจได้ว่าทั้งที่เขาเป็นเชื้อเจ้าผู้สืบทอดจวนจิ้งอันโหว แต่ยามเภทภัยใหญ่หลวงมาเยือน คนที่ท่านพ่อปกป้องไว้กลับเป็นเขาหมิงยวน

ในเมื่อท่านพ่อไม่สนใจเรื่องผู้สืบทอดของจวนโหว ไม่แยแสบุตรชายคนโตอย่างเขา เช่นนั้นเขายังมีอันไดนาไยดีอีก ถึงอย่างไรก็ต้องโดนตัดศีรษะกันหมด

เสียงไอของจิ้งอันโหวที่ดังต่อเนื่องไม่ขาดสายในห้องซังที่เย็นเยือกขึ้นและนี้ ได้ยินแล้วชวนให้คนรู้สึกใจคอไม่ดี

ด้วยมีลูกทรงเลืกขวางกัน เขียวเจาสุดปัญญาจะทำอะไรได้ นางได้แต่หยิบขวดกระเบื้องใบเล็กในถุงผ้าปักออกมายื่นส่งให้ "ท่านโหว ท่านกินสักเม็ดเถอะเจ้าคะ"

องครักษ์จีนหลินซึ่งยืนอยู่ห่างๆ อยากจะห้าม เขาสองจิตสองใจชั่วครู่ ทำยที่สุดก็ไม่บริปากพูด

จิ้งอันโหวรับขวดกระเบื้องไป เขากลับโอไว้กล่าวขึ้น "เจ้าเด็กผู้นี้ มาที่นี่ทำอะไร นี่มีไซ้ที่เจ้าสมควรมาเลย"

เขียวเจาย่อเขาคำนับ "ข้ามาเยี่ยมท่าน เดิมทีควรจะมาเร็วกว่านี้ ด้วยเจ้าคะ"

"หมิงยวนเป็นอย่างไรบ้าง" จิ้งอันโหวยอมรู้ว่าเขียวเจาต้องไปเยี่ยมเขาหมิงยวนมาก่อนแล้ว เขาเอ่ยปากถามอย่างร้อนใจ

"เขาสบายดีทุกอย่างเจ้าคะ ท่านวางใจได้"

จั้งอันโหวพิศดูเด็กสาว เห็นนางมีรอยยิ้มจางๆ สีหน้าสงบนิ่ง ก็ลอบถอนใจโล่งอก "ได้อย่างนั้นก็ดี ข้าเป็นห่วงที่สุดว่าคนพวกนั้นจะทรمانเขา..."

"ถึงเฉียนก็เป็นห่วงท่านมาก ดังนั้นท่านต้องรักษาสุขภาพให้ดีขึ้นนะเจ้าคะ"

"หี เป็นห่วงแล้วมีประโยชน์อันใด พวกเรากลายเป็นเช่นนี้มีใช้เพราะเขาเป็นตัวการริ" เซ่าจิ้งยวนนั่งอยู่ในมุมหนึ่งกล่าวด้วยน้ำเสียงขุ่นมัวแฝงความเจ็บใจไว้เต็มเปี่ยม

สายตาของเฉียวเจาที่มองไปทางเขาทอดแววเยาะหยันระคนเวทนา เป็นชื่อจื่อผู้สูงศักดิ์ทรงเกียรติมานานยี่สิบกว่าปี ต้องตกต่ำเป็นนักโทษในชั่วข้ามคืน ถึงจิตใจกำลังอ่อนแอไม่ปกติ แต่กลับไร้ความอดกลั้น แม้เพียงนิด ต่อให้คนไหนได้สืบทอด จวนจั้งอันโหวก็คงไม่ยืนยาวเป็นแน่แท้ จั้งอันโหวทั้งผิดหวังทั้งเจ็บปวดใจ แต่เขาไม่พูดอะไรทั้งนั้น

เขาอาจผิดหวังกับการกระทำของบุตรชายผู้นี้ แต่ในใจก็รู้สึกผิดด้วย เขามีใช้บิดาที่ดีผู้หนึ่งจริงๆ

เฉียวเจาย่อมไม่มีเรื่องพูดกับเซ่าจิ้งยวนเป็นธรรมดา นางปล่อยให้เขาพูดถากถางสองสามคำโดยไม่ตอบโต้ พอเขารู้สึกเบื่อหน่ายจนหุบปากแล้ว นางถึงพูดกล่อมจั้งอันโหวเสียงนุ่มนวล "อันว่าสวรรค์ไม่ตัดหนทางของคน ข้าเชื่อว่าถึงเฉียนต้องไม่เป็นไรแน่ ท่านเพียงทำให้สบายๆ รักษาสุขภาพไว้ นี่คือนี่สิ่งที่จะปลอบประโลมใจเขาได้มากที่สุดเจ้าคะ"

จั้งอันโหวพยักหน้าหงึกหงัก "เจ้าบอกกับหมิงยวนว่าไม่ต้องเป็นห่วงตาเผื่ออย่างข้ายังแข็งแรงดีไม่มีทางเป็นอะไรไป แม่หนูเจ้าเจ้ารีบกลับไปเถอะ"

ในนี้หนาวเกินไป หาไฟที่ที่เจ้าสมควรรั้งอยู่นานๆ ไม่"

"เช่นนั้นท่านถนอมตัวด้วยนะเจ้าคะ" เฉียวเจียวอบกายคารวะแล้ว พุดกำชับ "ทุกคืนก่อนนอนกินยาลูกกลอนในขวดกระเบื้องหนึ่งเม็ด ช่วย ด้านพิษไอเย็นได้เจ้าคะ"

รอเมื่อเฉียวเจียวออกไปพร้อมกับองครักษ์จินหลินแล้ว จิ้งอันโหว ถึงเดินไปนั่งลงข้างกายบุตรชายคนโต ถอนใจเสียก่อนกล่าวว่า "จิ้งยวน เจ้าคือชื่อจริงของจวนจิ้งอันโหว ยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่น จงแสดงศักดิ์ศรีที่ ฟิงมีออกมา"

ถือกำเนิดในเรือนหลัง เติบโตด้วยมือสตรีบุตรชายคนโตกลายเป็น อย่างทุกวันนี้ เขาผู้เป็นบิดาสมควรรับผิดชอบมากที่สุด

นี่คือผลลัพธ์ที่ได้จากการออกศึกสู้รบตลอดเวลาซึ่งเขาไม่อาจ ไม่ยอมรับ

"ท่านพ่อ จนบัดนี้แล้วท่านยังคิดว่าข้าทำให้ท่านขายหน้าอีกหรือ" สีหน้าของเซาจิ้งยวนเต็มไปด้วยความคับแค้นใจ "แล้วท่านเคยคำนึงถึง ความรู้สึกของข้าหรือไม่ หลายปีมานี้ข้าถูกเซาหมิงยวนข่มขู่มีไปเสีย ทุกเรื่อง ทั้งที่ข้าต่างหากที่เป็นบุตรชายคนโต ทว่าคนพวกนั้นเอยถึงว่าเขา ดีเลิศอย่างนั้นอย่างนี้ต่อหน้าข้าโดยไม่หลบเลี่ยงเกรงใจ มีผู้ใดเห็นอก เห็นใจข้าบ้าง ตอนนั้นข้าคิดว่าเขาเป็นพี่น้องสายเลือดเดียวกัน ใครให้ข้า มีน้องชายเก่งกล้าสามารถผู้หนึ่งเจกนี้เองแล้ว แต่จู่ๆ เขากลายเป็น บุตรชายลับของท่าน ถ้าอย่างนั้นความกตัญที่ข้าแบกรับมาตั้งแต่เด็ก จงโตนั้นมันคืออะไรกัน"

เซาจิ้งยวนยิ่งพุดยิ่งพลุ่งพล่าน "แล้วต่อมายังมีเรื่องเหลวไหลยิ่งกว่า เขากลายเป็นทายาทของขุนนางกบฏ ส่วนท่านทำให้คนทั้งจวนโหวต้อง

ตกอยู่ในอันตรายเพื่อเขา ท่านพ่อ ข้าอยากถามท่านสักคำว่าในใจท่าน เห็นข้าเป็นอะไร เป็นสิ่งของที่ทิ้งขว้างได้ตามสบายใช่หรือไม่"

จิ้งอันไหวยิ้มขึ้นๆ "พี่น้องมีลำดับศักดิ์ เจ้าคือชื่อจื่อของจวนโหว มาโดยตลอด"

"เช่นนั้นเหตุใดพอลบทภัยมาเยือน ท่านแอบส่งน้องสามไปที่อื่น แต่ไม่แย้มพราयให้ข้ารู้เลยสักครั้งคำ" เมื่อนึกถึงว่าบิดาลำเอียงเพียงนี้จิตใจของเข่าจึงยวนก็ท้อแท้สิ้นหวังเต็มที่

จิ้งอันโหวมองบุตรชายเงียบๆ เน้นนานถึงถอนใจเฮือกแล้วกล่าวขึ้น "ก็เพราะว่าเจ้าคือชื่อจื่อ แต่ไรมาผู้มีเกียรติยศสูงเพียงใด ก็มีความรับผิดชอบสูงเท่านั้น"

เขากล่าวจบแล้วปิดปากเริ่มไออีก

ดวงตาของเข่าจึงยวนโหวระริก ก่อนจะค่อยๆ จมลงสู่วังค์ความคิด

ต้นพุทธรักษาที่เรือนของหลี่เจียวในวังฮ่องฟุ่มนั้นแตกหน่อใหม่เป็นสีเขียวอ่อน

รู่ฮ่องสะกดอารมณ์ตื่นเต้นไว้แล้วสาวเท้าเร็วรีเดินเข้ามา

หลี่เจียวนั่งปักผ้าอยู่ใต้ต้นไม้ด้านนอก

"เจียวเหนียงปักอะไรอยู่หรือ"

นางยื่นสะดึงปักผ้าไปให้เขาดู "ตั้งใจจะปักผ้าขับพระพักตร์ให้พระองค์หลายๆ ผืนเพคะ"

รู่ฮ่องมองลายต้นไผ่เหยียดตรงบนผืนผ้าแวบหนึ่ง เขาอดพยักหน้าไม่ได้ "คิดไม่ถึงว่าเจียวเหนียงยังมีฝีมือในด้านเย็บปักถักร้อยอีกด้วย แต่ระวังจะเสียสายตานะ ในวังก็มีกองตัดเย็บอาภรณ์อยู่แล้ว"

หลี่เจียวเฒ่าปากแล้วกล่าว "ถึงอย่างไรก็เป็นของใช้ที่פקติดพระองค์นะเพคะ"

รู่ยอ่องไม่ใคร่สนใจหัวข้อสนทนານี้ เขาเฝ้าเฝ้าพอบเป็นพิธีแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วรอยคึกคัก "เมื่อครู่กงอ่องตื่นแล้ว"

"อ้อ กงอ่องทรงเป็นอย่างไรบ้างเพคะ" หลี่เจียวลอบคืบอกคืบใจแต่ยังเอ่ยถามตามเรื่องที่เขาชวนคุย

บุรุษคงเป็นเยี่ยงนี้สินะ ชมชอบคนผู้หนึ่ง ไม่ว่าคนผู้นั้นทำอะไรก็ดีไปหมด ทว่ากับคนที่มิได้ทู่แท้ใจให้ ไม่ว่าคนผู้นั้นทำอะไรก็ไม่มีวันประทับใจเขาได้

นางหลุบตามองนิ้วมือขวานุ่มที่เต็มไปด้วยรอยโดนเข็มตำแล้วแทบกระอักเลือด

เอาเข็มจิ้มนิ้วจนพรุณโดยเปล่าประโยชน์แท้ๆ ท่านอ่องไม่เหลือบแลแม้แต่แวบเดียว!

รู่ยอ่องย่อมไม่ล่วงรู้ว่าในหัวใจของหลี่เจียวชั่วขณะนี้คล้ายมีโลหิตไหลหยาดหยดอยู่ เขากล่าวต่อไปเรื่อยๆ "กงอ่องดูท่าทางกระฉับกระเฉงขึ้นเป็นอันมาก ยังเป็นฝ่ายเอ่ยปากบอกให้คนยกข้าวปลาอาหารไปให้เจียวเหินยง หนนี้ต้องขอบคุณคำแนะนำของเจ้าแล้ว"

เขาพูดพลางดึงมือนางมากุมเบาๆ ทีหนึ่ง

หลี่เจียวรีบหงายฝ่ามือขึ้นกำนิ้วเข้าหากัน กล่าวอย่างเฝ้าเฝ้าว่า "ช่วยคลายความกังวลของท่านอ่องได้ เป็นสิ่งที่หม่อมฉันพึงกระทำเพคะ"

คราวนี้ท่านอ่องน่าจะเห็นนิ้วมือที่มีรอยแผลจนลายพร้อยของข้าแล้วกระมัง

รู่ยอ่องหัวร่อเสียงดัง เขาปล่อยมือของหลี่เจียวแล้วตบแขนนางเบาๆ

"เฉียวเหวียนคือบุปผาช่างจำรรจาขนานแท้ ข้าว่าคุณหนูสามไม่ได้มีอคติต่อเจ้าอย่างที่เราพูดไว้นะ พอเจ้าเชิญ นางก็มาทันทีเลยมิใช่หรือ

หลี่เจี๋ยอึ้งงัน "... ข้าต้องเอนิ้วจิ้มตาท่านอ๋องใช่หรือไม่

"วันหน้าเฉียวเหวียนชวนคุณหนูสามมาเที่ยววังบ่อยๆ สิ จะอย่างไร ก็เป็นพี่น้องสายเลือดเดียวกัน ห่างเหินกันไปจะไม่ดี"

บัดนี้ดูไปริชาแพทย์ของคุณหนูสามสกุลหลี่ได้รับการถ่ายทอดมาจากหมอเทวดาเหลืออย่างแท้จริง ตอนนี้อยู่หมอเทวดาหนีจากโลกนี้ไปแล้ว ถ้าหาร่างกายของเขามีปัญหาอะไร ไม่แน่ว่ายังฝากความหวังไว้ที่นางได้

หลี่เจี๋ยไม่ล่วงรู้ความคิดในใจรู่อ๋อง ได้ยินเขากล่าวอย่างนี้ก็ใจกระตุกบั่นใจ

นี่ท่านอ๋องหมายความว่าอะไร คงมิใช่ว่าถูกตาต้องใจหลี่ซาน?

"ยามนี้กวนจวินโหวถูกจองจำในคุก หม่อมฉันเห็นว่าเชิญน้องเจา มาที่วังบ่อยๆ จะไม่มีใครเหมาะสม หวังใจว่าจะก่อปัญหาให้ท่านอ๋อง..."

รู่อ๋องยกยืม "พวกเจ้าเป็นพี่น้องแท้ๆ สนิทสนมกันจะมีอันใด ไม่เหมาะ แม้กวนจวินโหวจะอยู่ในคุก แต่เกี่ยวข้องกับอะไรกับสตรีที่ยังไม่แต่งเข้าตระกูลผู้หนึ่งเช่นนาง อีกประการหนึ่ง..."

อีกอย่างหนึ่ง ถ้ากวนจวินโหวโดนตัดสินโทษจริงๆ สตรีอ่อนแอที่ยังไม่แต่งเข้าตระกูลไม่ต้องรับโทษทัณฑ์ไปด้วย และถ้าท้ายที่สุดกวนจวินโหวไม่เป็นไร เขาจะต้องรู้สึกรำคาญรู่อ๋องมีคุณธรรมน้ำใจเป็นแน่

หลี่เจี๋ยรอฟังประโยคหลังของคำว่า 'อีกประการหนึ่ง' อย่างใจจดใจจ่อ ทว่ารู่อ๋องกลับลุกขึ้นหันหลังเดินออกไป

ไฟโทสะที่พุ่งขึ้นมาจุกติดอยู่ที่ลำคอ พาให้นางคิดถึงเฉียวเจาแล้ว บังเกิดความชิงชังมากขึ้นไปอีกขั้น

668

สุขภาพของกงอ่องนับวันกระเตื้องขึ้นตามลำดับ ไม่นานนักก็หายดี เป็นปกติ

หลังล้มป่วยคราวหนึ่ง เขายังเชื่อมั่นว่าตำเหียงกับตนไม่ถูกโฉลกกัน จนอยากติดปีกบินกลับซีเจียงใจจะขาด ด้วยเหตุนี้เขารีบเร่งไล่เลียงหาคนร้ายที่สังหารองค์หญิงซีเจียงอย่างขมิ้นมันมากขึ้น

หลันซานอาศัยเรื่องนี้โหมกระพือไฟต่อเบื้องพระพักตร์ เป็นเหตุให้ฮ่องเต๋หมิงคงตกอยู่ในภาวะขัดแย้งในใจอย่างหนักหน่วง

กวนจวินโหวเป็นทายาทของขุนนางกบฏ ลากตัวออกไปตัดหัว ถึงจะสนใจเขา แต่ว่ากวนจวินโหวผู้นี้เป็นดังดาบที่ใช้งานได้ดีเหลือเกิน พอประหารไปแล้วจะเสาะหาดาบดีๆ เล่มหนึ่งเช่นนี้จากที่ใดเล่า

หากไม่มีดาบคมกริบเล่มนี้แล้วเกิดความวุ่นวายทางเป่ย์จี้จะทำอันใดดี หากเขาต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจไปที่เรื่องปราบปรามชาวต้าจืออีก อย่างนั้น

จะถ่วงเวลาการแสวงหาวิถีแห่งความเป็นอมตะของเขาเกินไป

แต่หากเก็บไว้ไม่กำจัดทิ้ง แล้วดาบเล่มนี้กลับจ่อมาที่เขาจะทำฉันใด
จะสังหารหรือไม่สังหารดีนะ

ฮ่องเต้หึงคังเฝ้าตรึกตรองปัญหานี้ทุกวี่วัน แม้แต่โอสถทิพย์ยังไม่มี
แก้ไขจะเสวย ทว่าวันนี้เขาทำสีหน้าเคร่งขรึมอย่างตกลงปลงใจได้แล้ว
"เว่ยอู่เสีย..."

"พะยะค่ะ" เว่ยอู่เสียขานตอบอย่างพินอบพิเทาพร้อมกับลอบถอนใจ
เอือกหนึ่ง

เห็นที่ฮ่องเต้ตัดสินใจได้แล้วว่าจะจัดการกับกวนจวินไหวอย่างไร
เขาเป็นคนสนิทข้างพระวรกาย ย่อมจะเห็นความยุ่งยากใจตลอด
หลายวันนี่ของฮ่องเต้หึงคังอยู่กับตา

"เอาเหรียญทองแดงมาให้เราเหรียญหนึ่ง"

หา?

คำสั่งนี้เหนือความคาดหมายเกินไป เว่ยอู่เสียงงกันไปทันใด

"เป็นอะไร" ฮ่องเต้หึงคังตวัดสายตามองเขาอย่างเย็นชา

เว่ยอู่เสียไม่กล้าชักช้าอีก รีบกุ๊ลกุจอหยิบเหรียญทองแดงมาถือ
ประคองด้วยสองมือยื่นส่งให้

ฮ่องเต้หึงคังนั่งลงตรงหน้าโต๊ะทรงพระอักษร รำพึงรำพันในใจว่า
หากเหรียญออกด้านที่สลักปรัศคกัก็ตัดหัวกวนจวินไหว แต่ถ้าออกด้านที่
สลักคำว่า 'ร่ำรวยเงินทอง' ก็ไว้ชีวิตกวนจวินไหวชั่วคราวถึงวันตรุษ

ฮ่องเต้หึงคังคิดคำนึงเสียบๆ จบก็โยนเหรียญทองแดงขึ้นสูงๆ

เหรียญทองแดงหมุนตัวๆ อยู่กลางอากาศหลายตลบ

เว่ยอู่เสียมองจนตาค้าง นี่ฝ่าบาทจะทำอะไร

ในระหว่างที่ฮ่องเต้หึงคังรู้สึกใจเต้นระทึกน้อยๆ เหยียนทองแดงก็ตกลงมาอยู่บนโต๊ะ ทว่าเขากับเว่ยอู่เสียต่างเบิกตากว้างไปพร้อมกัน

เหยียนไฉ่ได้ออกด้านใดด้านหนึ่ง แต่อยู่ในแนวตั้งหรือนี่!

เหยียนตั้งตรงหมายถึงอะไร นี่มิใช่สร้างความลำบากใจให้เราหรือ!

ฮ่องเต้หึงคังตบโต๊ะสุดแรงด้วยความโกรธจัด เหยียนทองแดงกระเด็นหรือออกไปหล่นลงบนพื้น

เจ้าแผ่นดินก้าวขาจะออกเดินไปแต่กลับชะงักเท้าแล้วออกคำสั่ง

"เว่ยอู่เสีย ดูซิว่าเหยียนทองแดงบนพื้นออกด้านใด"

รอครู่หนึ่งแล้วไม่เห็นเว่ยอู่เสียปริปากพูดสักที น้ำเสียงของฮ่องเต้หึงคังไม่ฟังใจมากขึ้น "เว่ยอู่เสีย เจ้าอยู่ตรงนั้นทำอะไรอยู่ เหตุใดถึงไม่ส่งเสียงสักแอะ"

เว่ยอู่เสียลอบถอนใจเฮือกหนึ่งแล้วลุกกลนกล่าวตอบ "ฝ่าบาท เหยียนทองแดงหล่นลงไปในห้องทรงบันไดแล้วพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้หึงคังสาวเท้าก้าวใหญ่เดินมา ถีบเว่ยอู่เสียที่กำลังงัดเงี่ยงหาเหยียนอยู่ออกไป เห็นตรงระหว่างชั้นบันไดที่ก่อด้วยอิฐทองมีรอยแตกเป็นร่องอยู่จริงๆ เขาทำหน้าบึ้งตึงอย่างสุดระงับ "บ่าวไพร่อย่างพวกเจ้ามีหน้าที่ทำอะไร ไซ้หรือไม่ว่าต้องรอให้บัลลังก์มังกรของเราพังครืนลงมา ถึงคิดจะซ่อมแซม"

เว่ยอู่เสียรู้ว่าฮ่องเต้หึงคังสับสนจึงรีบระบายโทษะจึงคุกเข่าอยู่ด้านข้างโดยไม่เปล่งวาจาสักคำ

ฮ่องเต้หึงคังจ้องเขม็งที่รอยแตกเล็กๆ จุดนั้นอย่างตึงตันไม่ยอมแพ้

"เว่ยอู่เสีย เรียกคนมาจัดตรงนี้ออก วันนี้เราต้องเห็นให้ได้ว่าเหยียนทองแดงออกด้านไหนกันแน่"

ก็แคว่ร็องเล็กเท่านี้ เหยียญทองแดงกลับหล่นเข้าไปพอดิบพอดี
นี่มิใช่สวรรค์จ้งใจกวนโทโสเขาหรือ

เว่ยอู่เสียพาคนเข้ามาจัดก้อนอิฐทองออกอย่างว่องไว พलग
บันพื้มพำในใจ เจ้าเหยียญทองแดงเอ๋ย เจ้าให้ความร่วมมือกันสักนิด
เถอะนะ ช่วยออกด้านใดด้านหนึ่งให้สิ้นเรื่องสิ้นราวได้หรือไม่

ชั่วพริบตาที่อิฐทองถูกจัดขึ้น ทุกคนรวมถึงฮ่องเต้หึงคังล้วน
ชะเง้อคอมองไป เห็นบนพื้นใต้ก้อนอิฐมีช่องใหญ่เท่ากำปั้นช่องหนึ่ง

"นี่คือ..." ฮ่องเต้หึงคังงุนงงไม่เข้าใจ

คนอื่นๆ พากันตัวสั่นงันงกไม่กล้าปริปาก

"นี่มันคืออะไรกันแน่ บอกเรามาเดี๋ยวนี้!" ฮ่องเต้หึงคังพิโรธแล้ว

ชั้นที่น้อยผู้หนึ่งด้านทานบารมีของโอรสสวรรค์ไม่อยู่ กล่าวโพล่งขึ้น
ว่า "รูหนูพะยะค่ะ"

"อะไรนะ" ฮ่องเต้หึงคังนึกว่าตนเองฟังผิดไป

"กราบพูลฝ่าบาท นั่นก็คือรูหนูพะยะค่ะ" พอลหลุดปากพูดออกไป
ชั้นที่น้อยก็พร้อมเอาชีวิตเข้าแลกแล้ว

"รูหนู?" ฮ่องเต้หึงคังเพิ่งตามองรูโหว่มีดมืดพร้อมกับเปล่งเสียงกล่าว
คำนี้ซ้ำๆ ซัดๆ เขาโมโหจนริมฝีปากขาวซีด

ห้องทรงพระอักษรของเจ้าครองแคว้นผู้ทรงเกียรติเช่นเขาถึงกับมี
รูหนูอยู่ แล้วเหยียญทองแดงสมควรตายเหยียญนั้นยังหล่นลงไปโนรูหนู
ด้วย

"ชุดพื้นลึกสามชั้นหาเหยียญทองแดงเหยียญนั้นให้เจอ!"

เขาไม่เชื่อเรื่องอาถรรพ์เช่นนี้หรอก!

รออีกเกือบครึ่งชั่วยาม ห้องทรงพระอักษรทั้งดงามก็ไม่ต่างจาก

ซากปรักหักพัง พื้นถูกขุดจนไปถึงก้นรูหนูในที่สุด ในนั้นมีพวกเศษผ้า
ที่โดนหนูกัดขาดกับเศษขนม

สีหน้าของฮ้องเต้หมิงคังบูดบัง เขากล่าวด้วยน้ำเสียงหัยมเกรียม
"ค้นหาเหรียญทองแดงเหรียญนั้นออกมา"

"พะยะค่ะ" ทุกคนปรีเข้าไปพร้อมกัน ได้ยินเสียงร้องจี้ๆ หลายเสียง
หนูขนสีดำตัวหนึ่งมุดลอดออกจากช่องว่างระหว่างตัวคนแล้ววิ่งหนีไป
เร็วรีปานลมกรด

ฮ้องเต้หมิงคังเห็นหนูตัวนั้นวิ่งคาบเหรียญทองแดงหายลับไปกับตา
อย่างว่องไวแล้วโมโหแทบหงายหลังตั้ง "ไล่จับหนูตัวนั้นมาให้เรา!"

สุดท้ายไล่จับหนูกลับมาไม่ได้ ฮ้องเต้หมิงคังมองดูห้องทรงพระอักษร
ที่ไม่เหลือสภาพเดิมแล้วอยากรำไห้แต่ไร้น้ำตา เขาขบคิดแล้วก็ไม่ได้
คำตอบ

หรือว่าเจ้าหนูตัวนั้นสติไม่ปกติกระมัง ยามเกทภัยมาเยือนไม่คาบ
เศษขนมหนีไป กลับคาบเหรียญทองแดงไปทำอะไร

เหล่าขันทีไม่กล้าแสดงสีหน้าใดๆ แต่ต่างนึกในใจ หรือว่าฮ้องเต้
ถูกคุณไสยแล้วกระมัง ขุดพื้นห้องทรงพระอักษรเพื่อหาเหรียญทองแดง
เหรียญเดียว?

เว่ยอู่เสี่ยลอบยืมเยาะ เขารำพึงในใจเช่นกัน เฮอะ มองหน้าก็รู้แล้ว
คนโหดเขลาเยี่ยงพวกเจ้าจะไปรู้อะไร ฮ้องเต้สนใจเหรียญทองแดงที่ได้กัน
แต่เป็นความเป็นความตายของกวนจวินไหวต่างหาก!

เมื่อวีรกรรมโยนเหรียญเสียงทลายที่เกิดจากความคิดชั่วเสี่ยวเล่น
จบลงโดยไร้คำตอบ บันดาลให้ฮ้องเต้หมิงคังรุ่มนวยใจมากขึ้น

ยามรู้สึกหงุดหงิด ฮ้องเต้หมิงคังก็อยากเก็บตัวจำศีล แต่พอคิดถึง

ผลลัพธ์จากการจำลองสามครั้งเมื่อเร็ว ๆ นี้แล้วก็ล้มเลิกความคิดนี้ไปเสียๆ ส่งผลให้เขาอารมณ์เสียมากขึ้น

ขุนนางขุนมูลทั้งราชสำนักล้วนรับรู้ถึงไฟโทะชะของฮ้องเต้ได้ ทุกคนหนาวๆ ร้อนๆ ไปกันหมด ต่างสังหรณ์ใจว่าพายุกำลังจะพัดมาแล้ว

และแล้วลมพายุที่แท้จริงก็พัดมาหลังจากนั้นไม่นาน

พายุครั้งนี้มิได้เริ่มต้นจากเมืองหลวง แต่เกิดขึ้นที่ด่านซานไห่กวน มันเพิ่งตั้งเค้าก็มีที่ท้าวว่าจะเป็นมรสุมลูกใหญ่

ในคืนเดือนมืดลมแรง กีบเท้าม้าเหล็กของชาวตาจื่อแห่งเป่ย์ฉี ย่ำผ่านด่านซานไห่กวนอ้อมทางอำเภอเหอฮวี่ มุ่งหน้าตรงมาที่เมืองหลวง

ราตรีนั้นชาวบ้านเมืองหลวงกำลังนอนหลับอย่างเป็นสุข เสียงฝีเท้าม้ากับเสียงสุนัขเห่าดังสลับกันปลุกพวกเขาให้สะดุ้งตื่นจากห้วงนิทรา

"ท่านพ่อท่านแม่...ข้างนอกเกิดอะไรขึ้น" มีเด็กน้อยขี้ตาลุกขึ้นนั่ง ผู้เป็นมารดารวบตัวลูกน้อยมากอดไว้ก่อก่อนนอน นางเอ่ยถามสามีข้างกาย "พ่อเจ้าหนู ข้างนอกคงไม่ได้มีโจรป่าออกอาละวาดกระมัง"

สามีของนางเป็นพลทหารที่ถอดเกราะหวนคืนสู่บ้านเกิด เขาเงยหูฟังเสียงความเคลื่อนไหวครู่เดียวก็เอาเสื้อมาคลุมกายจะลุกจากเตียง "ฟังแล้วไม่คล้ายจะใช่ เสียงกีบเท้าเหล็กเป็นระเบียบเกินไป ข้าออกไปดูสักหน่อย..."

นางรั้งตัวสามีไว้สุดแรง "พ่อเจ้าหนู อย่าออกไปเลย"

"ข้าไม่ออกจากเรือน จะไปลงกลอนประตูใหญ่ให้สนิท"

ภรรยาเขาได้ยืนดั่งนั้นถึงยอมปล่อยมือ

น่าเสียดายที่กำลังของคนผู้เดียวช่างน้อยนิดเหลือเกินยามมหันตภัย

อุบัติขึ้น ประตูปะตูใหญ่ถูกถีบเปิดออกอย่างรวดเร็ว บุรุษที่ต่อสู้โดยเอาชีวิต
เข้าแลกสิ้นชีพได้คมดาบที่กระหน่ำฟันใส่เขาในพริบตาเดียว

จบอย่าง

669

เมื่อได้ยินเสียงร้องไหยหวนของสามี สตรีออกเรือนแล้วนางนั้นก็ปิดปากลูกน้อยไว้แน่นๆ และซ่อนตัวอยู่ได้เพียง

ชั่วประเดี๋ยวเดียวพวกชาวต่าจื๋อก็ถือดาบกรูเข้ามารื้อค้นไปทั่ว

นางได้ยินเสียงรื้อหีบค้นตู้และเสียงหัวเราะขำใจของพวกมันก็หยิบผ้าเช็ดเหงื่อยัดใส่ปากลูกน้อยแล้วสวดภาวนาอยู่ในใจ ขอให้เทพยดาฟ้าดินคุ้มครองให้บุตรของตนพ้นภัยในคราวนี้

จนใจที่สรวรคี่ไม่มีตาเพียงอดใจต่อมาชาวต่าจื๋อซึ่งมีประสบการณ์โชกโชนเหล่านั้นเอาดาบยาวแทงเข้าไปได้เตี๋ยง และแทงโดนแขนของนางเข้าพอดี

นางส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดอย่างหามไม่อยู่ จึงถูกชาวต่าจื๋อลากตัวออกมา

ชั่วพริบตาที่ถูกลากออกไป นางออกแรงดันลูกน้อยในอ้อมอกไป

ด้านใน

ยามที่ดาบยาวหลายเล่มแทงไปได้เพียงอีก ครานี้ไม่กระทบถูกสิ่งใด
เด็กน้อยซึ่งหลบอยู่ข้างในได้ยินเสียงร้องไหยหวนของมารดา
ประสานกับเสียงแปลกๆ ที่เขาฟังไม่เข้าใจดังลอยมา

ชาวต่าจื้อสองสามคนที่บุกเข้ามาฆาตกรรมกันย่ำยีสตรีออกเรือนแล้ว
ผู้นั้น นางเหลือเพียงลมหายใจอ่อนรวยริน แต่ดวงตาทั้งคู่ยังจับจ้องไปทาง
ประตูลานเรือนอย่างไม่คลาดคละ

สามีของนางอยู่ตรงนั้น ทั้งคู่เป็นสหายวัยเยาว์ที่เติบโตมาด้วยกัน
ตอนแต่งงานต่างให้สัญญากันว่าหากใครตายก่อนให้ไปรอที่สะพานอนิจจัง*
บัดนี้คู่นี้ไม่ต้องรอนานอย่างนั้นแล้ว

พ่อเจ้าหนู ท่านเดินช้าสักนิด เข้าตามไปประเดี๋ยวนี้แล้ว

"สตรีต่ำเหลือน่าเบื่อจริงๆ เพียงเท่านั้นก็ไม่ไหวแล้ว" ชาวต่าจื้อผู้หนึ่ง
ส่ายยืม ล้วงของลับสกปรกของตนออกมาปล่อยปัสสาวะรดใส่ร่างนาง
ส่วนชาวต่าจื้อคนอื่นเห็นภาพนี้บ่อยๆ จนชินตา เริ่มเก็บกวาดอาหาร
และเงินทองที่คั่นเจอ

"เรือนหลังนี้ไม่เลว มีก้อนเงินเล็กๆ ซุกซ่อนไว้ด้วย" ชาวต่าจื้อผู้หนึ่ง
หัวเราะอย่างถูกอกถูกใจ เขาเงื้อมดาบแทงเข้ากลางอกสตรีผู้นั้น "เอาล่ะ
เห็นแก่ก้อนเงินพวกนี้ ก็ให้นางไปสบายๆ เกอะ"

พวกชาวต่าจื้อหัวร่อเสียงดังเดินส่ายอาดๆ ออกไปทางเรือนติดกัน
สตรีออกเรือนแล้วผู้นั้นขยับตัวไม่ไหวแล้ว ยามนี้นางถึงกล้ำ
กลอกตามองไปทางใต้เตียง

* สะพานอนิจจัง (ไม่เหอ) คือสะพานข้ามภพที่เชื่อมแดนสวรรค์ มนุษย์ และนรก ตามความเชื่อของพุทธศาสนา
ฝ่ายมหายาน เมื่อคนตายไปจะต้องข้ามสะพานนี้

ลูกน้อยของแม่ ภายภาคหน้าเจ้าจะอย่างไรดีเล่า
ลูกรักของแม่อย่าออกมานะ ห้ามออกมาเด็ดขาด วันหน้าไม่มี
บิดามารดาแล้ว ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปนะ...

นางกระอักเลือดออกมาคำแล้วคำเล่า ท้ายที่สุดก็แน่นิ่งไม่ไหวติง
นางมิได้เบนสายตาออกจากทางใต้เตียงอยู่จนแล้วจนรอด นัยน์ตา
ทั้งคู่ที่เบิกโพลงมีน้ำตาปนโลหิตไหลรินลงมาเป็นทาง

พวกตัวโจปล้นฆ่าวางเพลิงไปเรื่อย ๆ ตลอดทั้งคืนถึงจากไปอย่าง
พึงพอใจพร้อมกับทรัพย์สินสิ่งของติดไม้ติดมือเป็นกอบเป็นกำ

ใต้เบื้องบาทโอรสสวรรค์ ในใจหมู่ราษฎรต่ำเหลียงมันคือที่อาศัย
ที่หากินเลี้ยงชีพอันสงบสุขเสมอมา ทว่ายามแสงตะวันสาดส่องพื้นดิน
ผืนนี้ของชนเมืองหลวงทางทิศเหนืออีกคราหนึ่ง หมู่บ้านชาวนาซึ่งเดิมที่
ยังนับว่ามีผลเก็บเกี่ยวอุดมสมบูรณ์เหล่านี้นักกลับเห็นแต่ภาพความเสียหาย
ย่อยยับทั่วทุกหนแห่ง

ผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านซึ่งหนีคุกเขาอยู่หน้าศาลบรรพชนที่ถูก
ชาวตัวโจจุดไฟเผาจนเป็นเถ้าถ่าน เขาหมอบตัวลงเอาหน้าผากแนบพื้น
หลังน้ำตานองหน้า "สวรรค์ ท่านไม่มีตาหรือไปถึงปล่อยให้หมู่บ้านซึ่งหนี
ของข้าประสบเภทภัยอย่างคาดไม่ถึงถึงเช่นนี้ ชาวบ้านสองร้อยกว่าชีวิต
ต้องตายด้วยน้ำมือชาวตัวโจอย่างโหดเหี้ยม..."

เมื่อคืนเจ้าคนชั่วพวกนั้นพูดภาษาต่ำเหลียงได้ไม่คล่อง หน้าข้า
ส่วนใหญ่ยังคุยโต้ตอบกันด้วยภาษาของเปยจี ไหนเลยพวกเขาจะ
ไม่กระจ่างแจ้งอีกว่าเป็นชาวตัวโจบุกมาแล้ว

หญิงชรานางหนึ่งคุกเข่ากับพื้นเบื้องหน้าผู้ใหญ่บ้าน แผดเสียง
ร่ำไห้คร่ำครวญ "ผู้ใหญ่บ้าน นี่เป็นเพราะอะไรกัน ชาวตัวโจพวกนั้นถูก

กวนจวินโหวไล่ตะเพิดหนีไปแล้วมิใช่หรือ เพราะอะไรถึงข้ามด่านซานไห่กวน มาถึงหมู่บ้านเราที่นี้ได้ น่าเวทนานัก ครอบครัวข้าสืบทอดคนเหลือข้าอยู่คนเดียว ลูกชายลูกสะใภ้สามคู่ หลานชายห้าคน หลานสาวสามคน ยังมีหลานสะใภ้คนโตที่เพิ่งแต่งงานเข้าเรือน นางยังตั้งครภักอยู่เลยนะ! เพราะอะไร คนที่ตายไม่ใช่ข้า เพราะอะไร...เพราะอะไรกัน"

นางลูกพรอดขึ้นวิ่งเอาหัวฟุ้งชนหินก้อนใหญ่

หญิงชราอายุป็นี่แล้วกลับวิ่งได้รวดเร็วไม่แพ้คนหนุ่มสาว แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือชาวบ้านที่ข้างคุ้กเข้าข้างนั่งอยู่เหล่านีกลับไม่มีคนขัดขวาง

ชั่วอัธยาศัยเดียวมีเสียงดังตึงลอยมา หญิงชราล้มลงข้างหินก้อนใหญ่ ศีรษะอาบเลือดสิ้นใจ

ผู้ใหญ่บ้านมองดูหญิงชราที่ตายในสภาพน่าอนาถแล้วพูดเสียงพึมพำ "สิ้นเวรสิ้นกรรมแล้ว..."

หนึ่งครอบครัวสืบทอดชีวิตเหลือรอดอยู่คนเดียว ได้ไปอยู่พร้อมหน้ากับญาติพี่น้องในยมโลกโดยเร็วอาจโชคดีกว่า

ชาวบ้านนั่งอยู่รวมกันอย่างนิ่งเฉยเลื่อนลอยราวกับไร้วิญญาณ

ผ่านไปนานสองนาน ชายหนุ่มผู้หนึ่งลูกพรอดขึ้นยืนพูดเสียงดัง "ข้ารู้ว่าเพราะอะไร ข้ารู้แล้วว่าเพราะอะไร!"

"อ้อหรือว่า เจ้าว่าอะไรนะ!" เมื่อชายหนุ่มตะโกนขึ้น เหล่าชาวบ้านที่เป็นเหมือนซากศพเดินได้เริ่มมีท่าทีตอบสนอง

"เพราะกวนจวินโหวถูกฮ่องเต้จับกุมเข้าคุกหลวง ชาวต่าจื่อรู้ว่าเทพสงครามของพวกเราไม่อยู่ ถึงได้กล้าบุกมาปล้นสะดมถึงที่หมู่บ้านเรา"

"จริงหรือ เจ้าเดรัจฉานพวกนั้นมาที่นี่เพราะฮ่องเต้ชิงกวนจวินโหว

"ไว้จริง ๆ หรือ!"

ชาวบ้านแถบชานเมืองหลวงไม่เหมือนกับราษฎรแดนเหนือหรือแดนใต้ พวกเขาอยู่อย่างสงบสุขมาหลายสิบปี ถึงในใจพวกเขาจะเห็นว่าทหารนักรบที่ออกศึกอยู่แดนไกลคู่ควรให้เลื่อมใสศรัทธาก็จริงอยู่ กระนั้นความรู้สึกนั้นมิได้ลึกซึ้งถ่องแท้ทัดเทียมราษฎรที่ตกอยู่ท่ามกลางความวุ่นวายของศึกสงคราม

มนุษย์เราเป็นเผ่านี้เอง ไหนเลยไปสงครามทุกหย่อมหญ้าซึ่งห่างไกลไปพันลี้จะทำให้หวาดหวั่นพรั่นพรึงได้เท่ากับมีนักเลงหัวไม่ปล้นชิงทรัพย์อยู่ใกล้ๆ ตัวผู้หนึ่ง

หากมิใช่ภัยพิบัติในคราวนี้ ชั่วชีวิตของคนเหล่านี้คงไม่คิดว่าชาวต่างชาติจะมาโจมตีถึงเมืองหลวงได้

"ย่อมต้องจริงแน่นอน หลายวันก่อนข้าเข้าเมืองไปยังได้ยินผู้คนถกเถียงกันว่าฮองเต้จะตัดหัวกว๋นจวินโหวเมื่อไรเลยนะ พวกท่านลองคิดดูหลายปีที่กว๋นจวินโหวประจำการอยู่แดนเหนือมานี้มีเรื่องเช่นนี้เสียที่ใดกัน!"

ชาวบ้านทั้งหลายไม่สงสัยอีกต่อไป ต่างปิดหน้าต่างให้พุ่มพ่าย "แล้วพวกเราจะทำอย่างไรกันดี"

ชายหนุ่มตะเบ็งเสียงพูด "ถึงอยู่ในหมู่บ้านต่อไป พอชาวต่างชาติมาก็ต้องตายอยู่ดี ข้าจะเข้าเมืองไปวิงวอนพวกใต้เท้าเหล่านั้นให้ปล่อยตัวกว๋นจวินโหว!"

"ใช่ ขอให้พวกใต้เท้าปล่อยตัวกว๋นจวินโหว!"

จากนั้นเหล่าชาวบ้านรวมตัวกันยกขบวนมุ่งหน้าไปที่ประตูเมืองทิศเหนือ เด็กน้อยที่ซ่อนอยู่ใต้เตียงจนพ้นภัยมาได้วิ่งสุดฝีเท้าไล่ตามอยู่

ข้างหลัง

ในหัวของเด็กน้อยวัยเยาว์มีความคิดอยู่อย่างเดียวว่า เขาจะไปหา กวนจวินโหวที่ที่เอ๋อร์หวาพูดถึง กวนจวินโหวน่าเกรงขามปานนั้นจะต้อง คืบบิดามารดาให้เขาได้แน่

วันนี้มีชาวบ้านแถบชานเมืองหลวงแห่กันไปตีตัวเมืองมากมาย เท่าใดก็สุดรู้ กระทั่งอาวุธในมือทหารยามที่เฝ้าประตูเมืองอยู่ก็ไม่อาจข่มขู่ ให้พวกเขาถอยกลับไปได้

เรื่องที่ชาวต้าจื่อแห่งเป่ย์จีปล้นสะดมหมู่บ้านชานเมืองหลวงประหนึ่ง อสนีบาตพาดเปรี้ยงลงมา สร้างแรงสั่นสะเทือนเลือนลั่นไปทั่วราชสำนัก อย่างฉับพลันทันใด

"เพราะอะไรถึงเกิดเรื่องเช่นนี้ได้ โฉนชาวต้าจื่อบุกมาโจมตีถึง เมืองหลวง" ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ไม่ถือนกสัมฤทธิ์กันเข้าไปถามสมุหราชเลขาธิการ หลันชานกับรองสมุหราชเลขาธิการสวีหมิงต้า

ชั่วขณะนี้พวกเขาไม่เหลือความเกร็งเกรงระวังและชั้นเชิงเล่ห์เหลี่ยมใดๆ เช่นยามปกติ ต่างทำคอแข็งร้องเอะอะกันหมดว่า "พวกข้าจะเข้าเฝ้าฮ่องเต้!"

ฮ่องเต้หมิงคังไม่เข้าประชุมขุนนางมาเนิ่นนาน โดยทั่วไปคนที่ได้พบ พระพักตร์โอรสสวรรค์มีเพียงขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในสภาขุนนาง กระทั่งขุนนาง คนสำคัญในหกกรมเก๋ากองอยากเข้าเฝ้าก็ไม่ง่ายดาย

สมุหราชเลขาธิการหลันชานมีอำนาจล้นฟ้า ที่ผ่านมาพวกเขาไม่กล้า ตอแยะด้วย แต่หากตอนนี้ไม่นำขานี้กราบทูลฮ่องเต้อีก เมื่อคืนชาวต้าจื่อ ตระเวนไปทั่วแถบชานเมืองหลวงรอบหนึ่งแล้ว ไม่น่าจะคืนนี้อาจบุกเข้ามา ในเมืองก็ได้ ถึงตอนนั้นต้าเหลียงคงไม่แคล้วต้องผลัดแผ่นดิน

"ทุกท่านอย่าเพิ่งร้อนใจ เพลานี้ฮ่องเต้ทรงทราบเรื่องนี้แล้ว" หลันชาน

กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ชาวตำจี่บุกมาถึงเมืองหลวงได้เป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมายจริงๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ความพยายามที่เขาทุ่มลงไปในช่วงที่ผ่านมาคงจะละลายหายไปกับสายน้ำแล้ว

หลันชานสมกับเป็นคนที่เข้าใจองค์ได้หมิงคังมากที่สุด พอฮ่องเต้ได้ยินคำรายงานก็เลิกโยนเหรียญเสี่ยงทายและไม่ยุ่งยากใจอีกต่อไป เขามีบัญชาให้ปล่อยตัวกวณจินโหวพร้อมทั้งสั่งให้นำทัพออกรบทันทีทันใด

670

เช้าหิมะยวนมองดูเสื้อเกราะเงิน หมวกเกราะเงิน รวมถึงเสื้อคลุม
สีแดงเข้มที่วางอยู่ตรงหน้าด้วยจิตใจหนักอึ้ง

เขาคาดการณ์ได้แต่แรกแล้วว่าวันนี้ต้องมาถึง

สำหรับราษฎรแดนเหนือ เดือนนี้เป็นฤดูกาลที่ผลเก็บเกี่ยวขาดตอน
พอดี ฉะนั้นความเป็นอยู่ของชาวเปย์จีที่อาศัยการปล้นสะดมราษฎร
ต่ำเหลียงแถบชายแดนเลียงปากเลียงทองก็ต้องฝืดเคืองยิ่งกว่า

ตลอดเจ็ดปีที่เขาอยู่แดนเหนือ ทุกครั้งที่เวียนมาถึงเดือนนี้จะเป็นเวลา
ที่การสู้รบดุเดือดที่สุด ในช่วงนี้ความยำเกรงที่ชาวเปย์จีมีต่อเขาจะ
ลดน้อยลงถึงขีดสุด ทุกๆ ครั้งที่ต่อสู้ปะทะกันล้วนฆ่าฟันกันชนิดเลือดเข้าตา

ฤดูใบไม้ผลิปีกลาย เขายกทัพไปยึดเมืองเยียนคิน โฉมดีชาวต้าเจ้อ
จนถอยร่นไปทางทิศเหนือของเขาอาหั่นด้วยความกลัวเกรงและอยู่อย่าง
สงบเสงี่ยมมาเป็นเวลาหนึ่งปี สำหรับพวกนั้นนับได้ว่านานเหลือเกินแล้ว

อีกทั้งหลายปีมานี้เขากำราบชาวต่าจื่อไว้ได้อยู่หมด ส่งผลให้ในการ
ทำศึกปล้นสะดมครั้งใหญ่ของแต่ละปี ชาวเปยจีไม่ได้รับอะไรเป็นกอบ
เป็นกำ พูดได้ว่าต้องอยู่กันอย่างอดัดขัดสนเหลือหลาย

ตามที่เขาคาดคะเนไว้ล่วงหน้า ตอนนี้ชาวต่าจื่อซึ่งกบดานมานาน
หนึ่งปีจะต้องมีความเคลื่อนไหวอย่างแน่นอน โดยเฉพาะเมื่อเรื่องที่เขา
ถูกจำคุกแพร่ไปถึงแดนเหนือ ชาวต่าจื่อที่ไร้สติปัญญาอันใดพวกนั้นก็จะ
ยิ่งไม่เกรงเกรงระวังมากขึ้น

พวกนั้นไม่มีทางคิดว่าการเคลื่อนไหวนี้จะทำให้คู่ปรับของตนได้เห็น
แสงเดือนแสงตะวันอีกครา สำหรับพวกเขาแล้วได้กินเนื้อชิ้นโตที่อยู่
ข้างปากถึงจะสำคัญที่สุด

ขอเพียงในขณะนี้ได้กินอิ่มท้อง วันหน้าจะท่วมถึงแผ่นฟ้าก็ช่างปะไร
เพราะเขามิงยวนรู้จักพวกต่าจื่อของเปยจีดี และเขาก็อาศัย
ความเข้าใจนี้เองถึงได้มั่นใจว่าตนเองไม่มีทางถูกจองจำในคุกนานเกินไป
กระนั้นเขายังคาดคำนวณผิดไปจุดหนึ่ง ชาวต่าจื่อพวกนี้โลกโมโหสัน
มากกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้ ถึงกับบุกมาปล้นถึงซานเมืองหลวง ด้วยเหตุนี้
เขาจึงได้ออกจากคุกอย่างรวดเร็วเช่นนี้

แล้วนี่ยังมีนัยความหมายว่ามีชาวบ้านผู้บริสุทธิ์ต้องจบชีวิตในภพภัย
ครั้งนี้มากเท่าไรก็สุดรู้

เขาอาจคาดการณ์ล่วงหน้าถึงภพภัยอย่างนี้ได้ แต่ไม่อาจหลบหลีกได้
เจาเจากล่าวได้ถูกต้อง แต่ไรมาเขามีเซ่เทพเซียนที่โปรดสรรพสัตว์
ให้พ้นทุกข์ หากแต่เป็นมนุษย์ที่มีเลือดมีเนื้อ ในยุคสมัยที่กษัตริย์กุมอำนาจ
ไว้ในมืออย่างเด็ดขาด ตัวเขาเองยังเอาตัวไม่รอด นับประสาอะไรกับ
ปกป้องราษฎร

เจียงหยวนเฉาติดตามเว่ยอู่เสี่ยวมาถ่ายทอดพระราชโองการ

"ประกาศิตจากเบื้องบน องค์จักรพรรดิมีพระบัญชา มาตรว่า กวนจวินโหวเซ่าหมิงยวนเดิมที่จะเป็นบุตรชายของเฮ้อเหลียนถึงขุนนาง ต้องโทษ บัดนี้ให้กวนจวินโหวจงถือตราแม่ทัพออกศึกทันทีเป็นการทำคุณ ไถ่โทษ อย่าได้ชักช้ารีรอ จบพระราชโองการ"

เว่ยอู่เสี่ยวอ่านพระราชโองการอย่างเป็นจังหวะจะโคนจบแล้วก็เห็นเขาคุกเข่าเสียบๆ ไม่เปล่งเสียงใดครู่หนึ่ง

"ท่านโหว รับพระราชโองการเถอะ" เว่ยอู่เสี่ยวเอ่ยเตือนขึ้น

เซ่าหมิงยวนถึงกล่าวเสียงเรียบๆ "กระหม่อมมีความผิด มิบังอาจทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการทัพนับหมื่นได้"

พอถ้อยคำนี้ดังขึ้น เว่ยอู่เสี่ยวหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย กระทั่งใบหน้าของเจียงหยวนเฉายังฉายแววเหลือเชื่อ

นี่กวนจวินโหวจะขัดขึ้นพระราชโองการ ข่มขู่ฮ้องตัวอย่างเปิดเผย?!

เขากล้าดียังไง เขาทำได้อย่างไร

มือที่ถือพระราชโองการไว้ของเว่ยอู่เสี่ยวสั่นระริก เขาจ้องตาเซ่าหมิงยวนนิ่งๆ

ในห้องขังที่มีตลั้ว ชายหนุ่มยืดตัวตรงดุจต้นไผ่ อาการอดโรยจากการโดนคุมขังในคุกไม่อาจทำให้ส่งาราศีของเขาต้องมัวหมองลง แม้สักเศษเสี้ยว

ดวงตาสีดำสนิทของเซ่าหมิงยวนมองสบสายตาของเว่ยอู่เสี่ยว

เหตุใดเขาจะไม่กล้า เหตุใดเขาจะทำได้

ฮ้องแต่มีความคิดสังหารเขาแล้ว ไม่ว่าเขาจะยอมให้ฆ่าแกงตามใจชอบ หรือขัดขึ้นพระราชโองการอย่างเปิดเผย ฮ้องแต่ก็จะเฝ้ารอวันที่กระต่ายม้วย

ย่างสู่น้อยอยู่ตลอดเวลา

เรื่องที่อยู่ในฐานะขุนนางอย่างเขาสามารถทำได้คือจะต้องไม่มีใครแทนที่เขาได้ ไม่เปิดโอกาสให้ฮ่องเต้เห็นเขาเป็นเบี้ยตัวหนึ่งที่จะสละทิ้งได้ตลอดไป

นี้อาจจะน่าสังเวชใจ แต่ก็ไม่มีทางเลือก

เกิดมาเป็นขุนนาง ทั้งน่าสังเวชใจทั้งไม่มีทางเลือกเฉกเช่นนี้เอง เขามีเพียงทวงความเป็นธรรมให้ตนเองและคนในครอบครัวถึงจะละวางความรู้สึกไม่ยอมจำนนที่สุมแน่นเต็มอกลงได้

"ท่านไหน ท่านรู้หรือไม่ว่าท่านทำอะไรอยู่"

เซ้าหมิงยวนหลุบตาต่ำ น้ำเสียงสงบนิ่งเอ่ยขึ้นว่า "เว่ยกงกง ข้าคิดว่าข้าพุดอย่างแจ่มแจ้งมากแล้ว"

เว่ยอู่เสี่ยมองเจียงหยวนเฉาปราดหนึ่งถึงพุดเสียงลอดไรรพิน "ท่านไหน ท่านรับพระราชโองการไปเสีย ข้าจะถือว่าไม่ได้ยินคำพุดนี้ก็ได้"

เซ้าหมิงยวนเหลือบตาขึ้นก่อนหยักยิ้มน้อยๆ "ขอบคุณในความหวังดีของกงกงเป็นอันมาก แต่กงกงโปรดนำความกลับไปกราบทูลฝ่าบาทตามนี้โดยไวเถอะ จะอย่างไรราษฎรกับชาวต้าจื้อล้วนรอไม่ได้แล้ว"

"ท่าน..." เว่ยอู่เสี่ยเห็นเซ้าหมิงยวนไม่แสดงสีหน้าใดๆ ก็รู้ว่าอีกฝ่ายตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เขาถอนใจแรงๆ เสือกหนึ่งก่อนถือพระราชโองการตรงดิ่งไปที่วังหลวง

"อะไรวะ! กวนจวินโหวขัดขึ้นพระราชโองการ?" ฮ่องเต๋หมิงคัง ลูกพรวดขึ้นยืน

เว่ยอู่เสี่ยก้มหน้ากล่าวตอบ "กวนจวินโหวกล่าวว่าตนเป็นบุตรชาย

ของขุนนางต้องโทษ ละอายใจเกินกว่าจะทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการ กองทัพพะยะคะ"

ฮ่องเต้หึงคังย่ำเท้าวนไปวนมาในห้องทรงพระอักษรที่หอมแถม เสร็จได้ไม่นานอย่างหัวเสีย เขากล่าวด้วยความเดือดดาลสุดระงับ "เจ้า กวนจวินโหวตัวดี ถึงกับกล้าตั้งขี้นตามไฟมาต่อรองกับเรา นี่เขาจะข่มขู่เรา!"

บรรดาขุนนางใหญ่ทั้งหลายเช่นหลันชานไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ เสียงดัง

ฮ่องเต้หึงคังสะบัดแขนเสื้อแทบจะฟาดโดนหน้าพวกเขา "พวกเจ้า ว่ามา คนบัดขบเช่นกวนจวินโหวนี้สมควรฆ่าใช่หรือไม่!"

ทุกคนล้วนก้มหน้าไม่กล้าวาจา

"พูดสิ ตกลงว่าสมควรฆ่าหรือไม่"

เหล่าขุนนางฟังแล้วนึกในใจ เอาเถอะ ฝ่าบาทกริ้วถึงเพียงนี้ พวกข้า ยังจะพูดอะไรได้ ก็ต้องเอออออกล้อยตามแน่นอน ไม่เช่นนั้นกวนจวินโหว จะโดนตัดหัวหรือไม่ยังไม่รู้ แต่ศิระชะของพวกข้าคงหลุดจากปากก่อน

"สมควรฆ่าพะยะคะ"

ได้ยินเสียงตอบของขุนนางทั้งหลาย ฮ่องเต้หึงคังพลันชะงักก็

"เว่ยอู่เสีย"

"พะยะคะ"

"ถ่ายทอดบัญชาของเรา หลังจากกวนจวินโหวต้องเข้าคุก เราผู้เสีย เสียตายคนเก่งมากความสามารถ จึงสั่งให้เจียงหยวนเฉาผู้บัญชาการ กององครักษ์จินหลินฟื้นคดีของเงินหยวนโหวเมื่อสี่สิบเจ็ดปีก่อน บัดนี้ สืบพบว่าสารที่ส่งข่าวถึงกันระหว่างเงินหยวนโหวกับขู่อ๋องมิได้เขียนด้วย ลายมือของเงินหยวนโหว คดีนี้ตัดสินลงโทษคนผิดจริงๆ เราเลิกสงสัยแล้ว"

แล้วเจ็บปวดเสียใจสุดจะกล่าว จึงขอแต่งตั้งเงินหยวนโหวผู้ล่งลับให้เป็น
เงินหยวนกง บรรดาศักดิ์นี้ตกทอดไปชั่วลูกชั่วหลาน..."

พอล่าวถึงตรงนี้ ฮ่องเต๋หมิงคังกวาดตามองหลันชานอย่างปึงชา
"ในครั้งนั้นสมุหราชเลขาธิการหลันชานถวายฎีกาฟ้องร้องผิดพลาด แม้ว่า
จะมาจากความจงรักภักดี แต่ไม่เอาโทษไม่ได้ ลงโทษให้ตัดเปี้ยวหัว
สามปี และไปขอขมาต่อกวนจวินโหวที่คุงหลวงด้วยตนเอง..."

ขุนนางทั้งหลายต่างอึ้งงัน "... ไหนเล่าที่บอกว่าจะตัดหัว ฝ่าบาท
ปากไม่ตรงกับใจเช่นนี้ เคยคิดถึงความรู้สึกของพวกข้าบ้างหรือไม่เล่า

หลันชานพูดไม่ออก "... ข้าเหยียบโดนอิฐนั้นแล้วจริงๆ!

ฝ่ายฮ่องเต๋หมิงคังก็คืบข้องหมองใจเต็มทีเช่นกัน พวกที่ไม่อยากเป็น
เช่นนี้เหมือนกันนะ แต่เจ้าเดรัจฉานน้อยกวนจวินโหวนั้นเอาแผ่นดิน
ด้าเหลียงมาข่มเรา!

สำหรับฮ่องเต๋หมิงคังผู้ไฝฝืนความเป็นอมตะหมายนึ่งบัลลังก์มังกร
ไปชั่ววันรันดร์ใจจะขาด เมื่อเทียบกับแผ่นดินบ้านเมืองแล้ว จะขุนนาง
คนโปรดหรือการถือพิธีตันทุ้งอันใดก็ตามล้วนต้องหลีกทางให้

สมุหราชเลขาธิการหลันชานในวัยเกือบเจ็ดสิบปีจำเป็นต้องให้คนที่ผู้น้อย
สองคนช่วยประคองเดินตรงไปที่คุงหลวงทันที

ด้านเว่ยอู่เสียมายังพร้อมกับพระราชโองการฉบับใหม่ เขามองชายหนุ่ม
ที่มีสีหน้าเรียบเฉยแล้วได้แต่ยอมศิโรราบหมดใจ

จิตใจษัตริย์ยากเกินหยั่ง ความคิดเพียงชั่วแว่นของโอรสสวรรค์
ก็ตัดสินความเป็นความตายของขุนนางได้แล้ว แทนที่จะเฝ้าคิดว่า
ภายภาคหน้าจะถูกฮ่องเต๋ไล่เลียงเอาผิดวันใดก็สุดรู้ กวนจวินโหวใช้
กลยุทธ์ทุบหม้อข้าวจมนเรือ ฉวยโอกาสนี้พลิกคดีให้ตระกูลของตน เป็น

การกระทำที่ถูกต้องแล้ว

พอถ่ายทอดพระราชโองการฉบับใหม่จบ เช้าหึงยวนถึงกล่าวอย่าง
เยือกเย็น "กระหม่อมน์อมรับพระราชโองการพะยะค่ะ"

เขาลุกขึ้นยืนทูลพระราชโองการไว้ในมือพร้อมทั้งมองหลังขานเจี๋ยบๆ
หลังขานประธานมือกล่าวขอขมาต่อเขาอย่างงกๆ เจี๋ยบๆ

ชายหนุ่มกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก "ท่านสมุหราชเลขาธิการ
ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ ได้เท่าเจี๋ยบ ตอนนี้นำออกไปได้แล้วกระมัง"

แต่ไม่ว่าสิ่งที่เขาต้องการมิใช่คำขอขมา แต่เป็นชีวิตของหลังขาน!

ความแค้นที่บิดาถูกสังหาร หากไม่สะสางจะคู่ควรเรียกตนว่าเป็นบุตร
ได้หรือ

"ท่านโนหวเฉียน ม้าศึกกับองครักษ์ของท่านรออยู่ด้านนอกแล้ว"
เจี๋ยบหยวนเฉาเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

กวนจวินโนหวเข้าตาจนแล้วยังพลิกสถานการณ์กลับได้ เป็นเขาที่
ประเมินอีกฝ่ายตัวไป

เช้าหึงยวนก้มลงหยิบกระเปาะเงินขึ้นมาสวมบนตัว คาดสายรัดเอว
และสวมหมวกกระเปาะเงินแท้ให้เข้าที่

เสื้อคลุมสีแดงเข้มกับพู่แดงบนหมวกกระเปาะสะบัดไหวอยู่ด้านหลัง
ตามจังหวะการเดินของเขา คนอื่นๆ ในที่นั้นสวาททำตามไปอย่างเจี๋ยบเจี๋ยบ

韶光慢 9

Shao Guang Man 9

นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ สู่ช่วงเวลาแสงงาม 9

ดั่งเทียนแดงหลิ่วยี่เยี่ยน เขียน

Honey Toast แปล

จำนวน 608 หน้า

ราคา 599 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2565

韶光慢 Vol. 09

Original story and characters created and copyright

© Author: 冬天的柳叶 Dong Tian De Liu Ye

Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司

(Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2951-0

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ชีวิตของเจ้าหญิงมีความปราศณาสงบลงอย่าง
หนึ่งคือสิ่งล่อนพวกต่ำจื้อให้ไม่กล้ารุกรานแผ่นดินต่ำเสียงตลอดกาล
สองคือตาแต่เดียวตาเป็นกรรยาอยู่ครองคู่กับจนแก่เฒ่าพมพมออกขาวโพลน
สำหรับข้อหนึ่งนั้นเขานับว่าทำสำเร็จในเร็วเวลานี้แล้ว ขนาดก็แต่เรื่องที่สองที่กำลังจะ
ด้วยชีวิตทุกวันล้วนไม่มีอะไรแน่นอน เขาจึงตัดสินใจขออนางแต่งงานในวันนี้
ทั้งๆ ที่เขากำลังถูกจับกุม และไม่รู้ว่าจะได้ออกมาเห็นเดือนเห็นตะวันอีกหรือไม่
กว่าใครจะคิดว่าเดียวตาจะตอบตกลงทันที

นางไม่รังเกียจที่เขาเป็นเพียงบุตรชายกำพร้าของนิกโกะ ไม่รังเกียจเรื่องใดๆ ในชีวิตของเขาทั้งสิ้น
ส่วนเดียวตานั้นคิดได้ง่ายกว่าเขามาก นางเพียงอยากเป็นภรรยาที่แท้จริงของเขา
ทั้งการมีชีวิตอยู่จะต้องลำบากยากเย็นปานใด ก็ยังโศกคิดว่าตายไปเป็นแม่
สองชีวิตที่ยอมอยู่ยอมตายด้วยกันอย่างไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใดกำลังจะได้พบเจอ "เรื่องดี"
กว่ากลับเกิดเรื่องร้ายกับเดียวตา นางทราบจนแทบจะคิดหาพดลเองมีชีวิตต่อไปไม่อีกอีก
เจ้าหญิงวัน ท่านทอดขำที่ ข้าคิดถึงท่านแล้ว...

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลลูกค้าด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหนังสือ

กดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2951-0

9 786160 629510

ราคา 599 บาท